

Szűz Miléva

SOMLYÓ ZOLTÁN

1

Ki ismeri a novemberi éjet
s november-éjben szűzlány illatát?
Ki ismeri az álmot, a setétet,
mely éhes férfitesten illan át?
Ki ismeri a csillogó tekintet
hús olajában bíborvér ízét?
Ki ismeri a könnyű női inget,
mely láthatatlan vágyát hinti szét?
Ki ismeri a csendes szembeszédet,
mikor hangosan szólni nem lehet?
Ki ismeri a buja szendeséget,
a vágy mécsét csukott vásznak megett?
Elmondom néktek: mind e drága kincset
hogyan találtam egy havas napon. –
Csöndes betűkből sikoltó szerelmet
hallgassatok néhány fehér lapon!

2

Nevét csak halkán mondom néha.
Tinéktek legyen ő Miléva!
Miléva, drága lány!
Miléva!... mondjátok velem!
Mert ő a földi szerelem
s az égi is talán.
Két kar; végzetes, mint a szablya;
mellén a kéjnek tejszínhabja;
selyemhús kis hasán...
És lángra gyújt a gondolat:

simítani e combokat
a férfivágy vasán...
Mint két tejharmat rózsakörte:
térden felül kis csipke, körbe
s a sima gömbű térd...
Még hímeső nem öntözé
s amelynek párnái közé
még férfitest nem ért!
S két karcsú oszlop hófehéren:
a lábszár... Ó, ha én elérem
még akkor, idején:
kemény nyakam köré fonom
s húsába vágom homlokom
és vérig marom én...
S a két kis láb, két csöpp madárka!
Valaki, ó, be sokszor várta,
hogy ajtaján belép...
Miléváé volt mindez, mind!
De mind e vágyat, mind e kint
hadd mondok el elébb!...

3

November volt. A ködös pesti est,
mint nők sikos fehér nyakán a nyest,
úgy folyt körül a tornyokon.
A villamosok éles sikolyát
a szél lódítá a nagy síkon át
és a budai ormokon.
A vad hideg a szíveket falá,
befútt a nőknek szoknyái alá,
hogy megborzongtak a csipők.
A szél, a szél, minden titkok ura,
kezébe minden pusztá figura –
a szél, a nagy ripők.
Én mentem, mentem a Nagyköruton,
sötét fejemmel, mint egy teuton,
oly éhesen s vadul.
A fogaim közt szomjúság-fulánk.

A nőket néztem: ez itt mily nyulánk
és fürge, mint a nyúl.
És milyen telt és élvezeteg amaz!...
A sok kéjvágó hős aszfalt-kamasz
mind sorra figyeli.
Mert nékik mindegy: legyen női hús!
Az ő szívüknek semmi sem gyanus –
száj kell, csókkal teli!
De nékem megvolt már a fantomom!
Őt énekeltem már a lantomon
s már átfolyt véremen:
Miléva, kihez taszított a vágy!
S a férfilelek ábrándokra vágy –
Ő kellett énnem!
Ő kellett nékem, egyedül maga!
Szemének tikkadt fényű csillaga
épp úgy, mint kebele!
Simító keze úgy, mint karjai,
melyek között a vérét hallani!
S testének láz-bele!...
Ő kellett nékem jogtalan jogon,
fel-felsikoltó örület-fokon,
e lélek és e test!
És ahogy mentem a Nagyköruton,
sötét fejemmel, mint egy teuton:
őt zúgta Budapest...

4

Mikor a férfi, akit a vágy megnyergelt,
megindul búsan, lehajtva fejét,
útjába akad minden, ami nem kell
s a szürke öröm ráönti tejét.
Így voltam én. Számat a vágy kimarta
és egy nőhöz húzott dús ösztönöm...
És száz nő is kínálta szomjas száját,
hogy csókjaimmal majd megöntözzöm.
De nincs a férfinak egy atomja,
amely a hűtlenségben kéjt talál!

Amíg a hűség nem köti a testet,
az önsanyargatás oly szép halál!
Miléva teste volt mindég előttem,
vajvonalakkal rajzolt szűzi kép;
és elképzelttem őt az esti csöndben,
mikor ártatlan ágyába belép...
És elképzelttem ébren őt, meg alva,
meg fekve is, meg ülve, százszor én.
S a testem örült táncra kényszeríté
a bírhatása, kínok éjjelén.
Ó, hányszor indult el kezem a mélybe,
hol átkozott csatornán forr a vér,
hogy önvelőm korbáccsal ösztönözve,
kergessem oda, hova el nem ér...
A szörnyű férfibűn pirítá arcom
és izmaimra ólomsúlyt rakott.
És önnön két kezemet meggyűlölve –
a vágy másnap új korbácsot kapott.
E korbács ott van minden férfiágyban,
kezébe veszi minden férfi azt.
És letagadni: gyávaság, hazugság
a pokolmélyben e halvány vigaszt!

5

Hullott a hó, fehérén állt a város,
mint egy menyasszony, aki megfagyott.
Megfenyegettem vágyó két kezemmel
a sok bezárt, függönyös ablakot.
És mint akit a tenger tág mezőjén
egy szemafornek lidérclángja von:
szaladva mentem el egy szürke házig
s felrohantam a lépcsőfokokon.
Ő ottan állt. És várt... Vajon reám várt?
El nem árulta, csak kezet adott.
S én: vad pióca teste száz nyílásán,
szívig kinyílva, némán álltam ott.
A kályhában a szén vörösen izzott
és ránkvetette ördögi szemét.

Egy kerevetre ült szendén Miléva
s a hó az ablakon át bezenélt.
Beszélni kezdtünk. Dadogón beszélni,
két testtel forgott a szobameleg.
És képzeletben egymáshoz tapadtak
a formák... a kis pelyhek... az erek...
És képzeletben átestünk a nászon –
Ó, képzelet, te vadszemű pribék!...
... Remegő térddel léptem ki az estbe
s kacagott rajtam a havas vidék...

6

Mi nagyobb kincs: a kényszerű szüzesség,
mely óvja magát, hogy kéjjé szülessék?
Avagy az érett, megnyitott kehely,
hol harmatos minden picinyke hely?...
Ki tudja ezt?... Csak annyit tudhatunk,
amennyi vágy-utat befuthatunk;
amennyi csók a lét fáin kacag. –
Miénk a sejtelem, a szín, a szag;
miénk a torkot fojtó szenvedély,
az alkonypírban kigyulladt kedély;
miénk a test, míg hozzá nem nyulunk,
míg árnyékától megbolondulunk...
És azután?... Jaj nekünk azután!
Száz jajveszékélés, panasz után
már nem miénk a test, amely köré
tüzet gyújtottunk! Mi vagyunk övé!
S mint télen havas cserjén a kökény,
úgy nő a vágy a nőnk szemöldökén:
fagyos, fanyar parancs, amely alatt
a férfi ólmos rabságban marad.
Még csókol, de a ködhályogon át
már feszítené rogyant derekát.
De nem lehet. De most már nem lehet!
Mert ravatallá lett a kerevet,
amely fölött a poklok mécse ég!
Ide torkoll a kezdet és a vég!

Így kezdődünk és így halunk halált!
Boldog, ki nyitott kehelyre talált!
De százszor boldog, ki vágyó szívét
zárt liljom szirmán szakíthatja szét!...

7

És minden este odavitt az út.
A zárt kehely mindjobban meglazúlt.
Gyűjtöttem csókját, mint pénzt a fősvény
s kinyílt a telt csipők között az ösvény,
ahol kezem remegve, félve járta
vadorzó útját a tilos határba.
Ó, országok országa: női test!
Nincs rajtad út, mely vinne egyenest.
Csak csupa rejtek, csupa kerülő.
És mind egy dús ligetben eltűnő...
És csupa völgy és csupa meredély,
hol siklókon kúszik a szenvedély;
és hol kiszárnyal, hol meg ecsuszik,
és jaj néki, hogyha megalkuszik!
A vér csak körbe tart, míg jó a tör
és víg sikollyal fölhasad a bőr.
S a rabnak tartott vér felszabadúl
a titkos, rejtett csatornák alúl.
És könnyön, kéjen hetykén tipor át,
a napvilágra hozva bíborát...

8

A gyilkos, aki éles tőrt szorongat
s öldöklő vágyat szíve rejtekén,
álarcot visel még a két kezén is –
ó, emberek, ily gyilkos voltam én!
Mebújva jártam feszült szomjúságom
zúgutcájában félve, remegőn,
hogy vad mohóságomnak ferde fénye
előmlik majd a vágyva vágyott nőn.

Az izmaim, mint hajókötelékek
az izgalomnak kövér habjain,
a pattanásig járomba szorulva –
testemhez nyomtam feldúlt karjaim.
És töröm is volt. Tőr, amely nememnek
sokszor dicsőség s könnyű diadal,
de sokszor szégyen, melynek bús homályán
e dicsőségbe lelkünk belehal.
E tőrrel toldva, fénylő hatalomnak,
korlátlan úrnak érezzük magunk.
S vegyétek el e tőrt – és megbicsaklik
a térdünk s nyomban enged a nyakunk.

9

... Miléva ott ült. Fátylas lázzá bomlott
a folyós árnyú téli alkonyat.
Már akkor pecsét égett szűzi testén,
az ezerráncú dús szövet alatt.
Mint pecsét ég a halálraítélten,
mielőtt bakó érinti nyakát...
Odarántottam a plüss-ottománra –
sikoltott. És... odaadta magát.
Szegény szegényke! Reszketőn didergett
a csipkedíszes, síma gömbü térd,
melynek párnái közé férfivágnak
fekete körme még sohase fért.
S két karja, éles ívbe, mint a szablya
s a pelyhedző selyemhús kis hasán;
s két drága mellén a kék tejszínhabja
mind elalélt a vágyam zord vasán.
A szűzi arc, torzultan és ziláltan,
a szűzi test, rángatva szégyenén...
Csak a sötét haj bomlott ki dicsően
a boldogság megrablott édenén.
És könnyű, csipkés vásznak összetépvé,
mint lobogó, mit ronggyá dúlt a vész...
... Ó, férfiak, tinéktek mit se mond ez!

Tinéktek egy hódítás az egész!
De nékem gyász volt. Gyász, melynek szövetjén
a szerelemnek könnyje szertefolyt.
S magával vitte gyémántját a vágynak,
melyet a vérnek sodra elrabolt.
S mély száalmamból koporsót faragtam,
mert széles törzsű fa a száalom.
S e koporsóba fektettem Milévát
s most temetem és gyenge szám dalol.
És azt dalolja: dédelgesd a vágyad,
de teljesültét meg ne add neki!
Mert, ó, az ember önmagát a vágyban
s a vágyat önmagában szereti!...

*(Somlyó Zoltán összegyűjtött versei. Kiad. Somlyó György és Térey János.
Budapest, 2002. 260–270.)*

A sárga ház

BALASSA EMIL

A sárga házba nappal csend volt
És benn mindenki aludt
Ha sötét lett a nyári égbolt
Kinyitották a kis kaput
S a lázas éjbe' felriadva,
Zenébe, dalba fult a csend,
S a zongora a vén, a gyatra
A bűnös éjbe belecseng.
Tivornyát ült a csókos céda láz,
S csak állt, csak állt a sárga ház
A részeg, bűnös sárga ház.